

konomiske Forhold, der gjøre dem valgbare til Landsthinget; de skulle ikke begrunde deres Valgbarhed, men deres Valgret paa enten at svare Afgifter til et Beløb af 200 Rbd. aarlig, eller have en aarlig Indtægt af 1200 Rbd., uanseet, at disse Mænd ibrigt maaskee ikke havde nogen stor Rod i den Amtsgommune, som de erholdt saa stor Indskyldelse paa; thi efter den Beregningsmaaade, der er foreskrevet, kommer det jo ikke an paa, om de svare disse Afgifter eller have denne Indtægt indenfor Amtets Grændser, men det er Landsthingsfredsen, som jo i de allerfleste Tilfælde bestaaer af flere Amt, der bliver at ansee som en Heelhed. Der møder ogsaa mangfoldige Vanskeligheder med Hensyn til Beregningen af disse Afgifter, naar de nemlig ikke bestaae i bestemte Pengeydelser, men i Naturalier, og det medfører ligeledes en mærkelig Usikkerhed, at der blot tages Hensyn til den Afgift, som er svaret i det sidste Aar forinden Valget.

Jeg har blot foreløbigt villet gjøre opmærksom paa disse Vanskeligheder ved Sagen, og det vilde være mig kjært, om mine Bemærkninger kunde bidrage til at bevæge det ærede Thing til at lade Sagen foreløbigt prøve ved et Udvalg.

Ballentin: Da denne Sag i forrige Sæstion naaede til dette Thing, antog man, ifølge den Behandling, den allerede havde gennemgaaet paa et andet Sted, og den Samstemning, som derved var bleven opnaaet med Regjeringen, at den meget snart maatte kunne fuldendes. Det var derfor Mange, der, uagtet de nærede forffjellige Betænkkeligheder, dog ikke ønskede videre at udtale sig, og navnlig ikke ønskede at fremkomme med Vndringsforslag, for at Loven ikke atter skulde tilbageløbe den Vej, den engang havde fuldendt. Blandt disse var ogsaa jeg, men, efter hvad den høitæredede Indenrigsminister nu har udtalt, antager jeg, at Sagen her vil blive undergivet en mere udtømmende Behandling, da der maaskee kun vil være meget liden Udfigt til, at den i sin nuværende Skikkelse vil vinde Regjeringens Bifald. Uagtet jeg derfor i en vis Retning er enig med den ærede Forslagsstiller, Rigsdagsmanden for Holbø Amt's Vden Valgkreds (Tscherning), maa jeg dog tillade mig i at

Korthed at omtale nogle Punkter, som jeg formener fortjene at komme under en gjentagen Overveielse. Jeg er saaledes ganske enig med Forslagsstilleren i det Princip, at i Communerraadene, de mindre som de større, bør ikke Andree have Sæde end de, der kaldes dertil ved Valg; men da kan jeg ikke ganske forstaae, hvorledes han kan finde sig tilfredsstillet ved det Forslag, han her har indbragt, og som ikke afsviger fra det i forrige Samling foreliggende, ifølge hvilket vel de, der tidligere indtog deres Pladser paa Grund af Fødsel, ikke skulle have Sæde, men som dog har den Bestemmelse, at de, der ved deres Embede ere kaldede til Sæde, skulle beholde det. Jeg vil derfor i saa Henseende ønske, at det af mig nævnte Princip maa blive gennemført i begge Retninger, saaledes at Ingen tager Sæde i Communerraadene uden ifølge Valg, men hverken ifølge Fødsel eller Embedsstilling.

Hvad nu Maaden, hvorpaa Valgene skulde foregaae, angaaer, da er dette vistnok Hovedhjørnestenen. Der er ingen Tvivl om, at det gjælder saavel i det mindre Communerraad, som i den hele Statsforfatning, at Valgloven er Hovedhjørnestenen, hvorpaa hele Forfatningen hviler. Spørgsmaalet er om at stikke sig selvstændig uafhængige og dygtige Valgere, da vil det Dvrige komme af sig selv.

Vi maae altsaa ogsaa her spørge om, hvorledes vi i denne Henseende skulle betrygge Communens Udvikling. Det er af stor Vigtighed, at vi faae en Valglov, der her er istand til at yde Betyggelse. Men jeg vil gjerne indrømme, at en saadan Betyggelse i sin Almindelighed paa ingen Maade kan gives efter aldeles useilbarlige ydre Mærker. Hvad det kommer an paa i saa Henseende, kan ikke saaledes opstilles, at man kan paapege det og sige: der er det, og intet andet Sted. Derfor indrømmer jeg meget gjerne, at der i sin Almindelighed ikke er nogen selvstændig Sikkerhed i det, man pleier at kalde en „Valgretsensjus“; thi den er ingen Forvisning om, at den, der yder Mere eller Mindre til Communen, derfor enten har en større Dygtighed eller en mere udelukkende Interesse for Communens Vel end Den, der Intet yder. Jeg finder ogsaa, at det er i Strid med den Grund-